

Literatura

Joan Enric Barceló Músic i escriptor

«Tenim diferents veus, a vegades contràries, del que hem de fer»

Entrevista

El compositor i cantant d'Els Amics de les Arts debuta en literatura i ho fa amb el recull de relats 'Morir sabent poques coses', històries que s'entrellacen i mostren les diverses capes del 'jo'

GLÒRIA AZNAR
TARRAGONA

Un grup d'adolescents estan a punt d'anar a un enterrament i no saben què fer; un home espera un homenatge per tot el que ha fet pels altres durant la seva vida; una carterera mortal o aquells que hi tornen cada Nadal. Són alguns dels relats que conformen *Morir sabent poques coses*, de Joan Enric Barceló, cantant i compositor d'Els Amics de les Arts, un recull de contes publicats per Edicions del Periscopi que exploren tot un seguit d'emocions i les diverses capes del «jo».

D'on surten aquestes històries?

Són idees que no acaben en una cançó. Em dedico a escriure cançons per als Amics de les Arts, però hi ha moments que em venen idees que no són adequades per a aquest format. Aleshores, em vaig apuntar a l'aula d'escriptura de Girona on vaig conèixer el Vicenç Pagès Jordà, el qual va ser tutor algunes sessions. Quan ja tenia quatre o cinc històries, vaig veure que es podien intercomunicar.

La mort està bastant present. El preocupa especialment?

No ha estat premeditat. Evidentment, quan parles de mort fas referència a la vida. Hi ha la intenció de posar els personatges en situacions incòmodes fins al punt que se'ls desballesti el «jo». En aquest sentit, el fet que hi hagi una cita de Pere Calders no és arbitrari. És una cita que guia al lector quan entra en el recull perquè parlem d'acabar matant partides de nosaltres mateixos perquè hi hagi una opció diferent. Els personatges es troben en situacions per a les quals no estan preparats i no tenen eines per afrontar-les, de tal manera que ho han de fer com poden i això els arrossega cap a actituds que provoquen en el lector des del somriure fins a la pietat.

Al personatge del Llorenç li surt el 'jo' en un parell de minuts.

Totalment. El conte parla del renaiement. El dia que neix la nena gran, el pare i la mare tornen a

Joan Enric Barceló amb el recull de contes. FOTO: JOAN MOREJÓN / EDICIONS DEL PERISCOPI

néixer. I hi ha l'últim Llorenç, quan el seu cervell tira enrere i vol anar fins al primer dia, però no pot passar del moment en què es va carregar totes les coses bones que havia fet. Quan per a la seva família ja no era aquella persona tan pura i tan altruista que sempre havia estat. Em semblava trist i alhora bonic que el llegat d'una vida es trenqués amb un curt discurs.

A vostè també li passa com al Thoreau, que quan s'inspira ha de córrer cap a una llibreta?

Sí, soc el de la llibreta. Soc el que se li escapen les idees quan pensa que les apuntarà més tard i el que n'ha perdut moltíssimes pensant que se'n recordaria després. Llavors, quan tinc la sensació que alguna cosa paga la pena acostumo a apuntar-ho, a aturar-ho tot i a escriure per poder-lo revisar.

Amb els peus de pàgina fa dues històries d'un mateix conte.

Volia explorar el doble narrador. Un personatge explica una histò-

«Hi ha moments en què tots necessitem evadir-nos a un lloc on no hi hagi cobertura, buscar un espai on ningú pugui empenyar»

«No m'agrada el risc ni les muntanyes russes. M'agrada controlar-lo tot, si no, pateixo. I ha sigut maco retratar-me en aquest aspecte»

ria i hi ha una segona veu perquè tots tenim diferents veus, a vegades contràries, del que hem de fer, del que hem de dir o quan dubtem i aquí em semblava que una altra veu donava molt de patetisme al personatge principal. Si el lector només llegeix el text normal, veu una persona molt diferent de la que resulta si llegeix també els peus de pàgina.

Els fa rumiar molt...

Passen molt poques coses. Tot són veus que construeixen i deconstrueixen situacions i que molt sovint no actuen. Són víctimes de les seves pròpies pors, però res no és ètic ni mític ni brutal, aquestes paraules que avui estan a l'ordre del dia. Tot és molt petit i terrenal.

Els lectors segurament se sentiran identificats amb algun dels personatges.

Hi ha gent que té vides plenes de risc i d'emoció, com el que somia en ser un personatge de les pel·lícules d'acció dels anys 80, però el

cert és que les nostres vides s'assemblen bastant i quan no passen coses, el millor és mirar cap a dins.

Vostè no viu perillosament?

Què va! No m'agrada el risc ni les muntanyes russes. M'agrada controlar-lo tot, si no, pateixo. Necessito tenir el control de la situació tota l'estona o em començo a posar nerviós. Ha sigut maco retratar-me en aquest aspecte.

Parli'm de la banda sonora, que me la vaig trobar per l'Spotify.

És una proposta que vam parlar amb l'editorial amb la idea que si algú tornava a fer una segona lectura tinguéssim un al·licient més. Abans de llegir-lo, escoltar la cançó per entrar en situació.

Vol morir sabent poques coses?

A vegades, sí. Vull saber què passa al món i què li passa a la gent del meu voltant, vull implicar-me. Això no obstant, hi ha moments en què tots necessitem evadir-nos a un lloc on no hi hagi cobertura, buscar un espai on ningú pugui empenyar. Hi ha coses que quan les sé potser hauria preferit no saber-les perquè hagués viscut igual i no m'han portat res de bo. I penso que també està bé que en algun moment estiguem una mica per nosaltres i ser un puntet més feliços.

Prioritzar? Com els seus personatges...

Han de prioritzar, però sobretot, intenten salvar-se de totes totes. Hi ha un moment en què tothom lluita per no sucumbir als fets que els hi trastoquen la vida i a partir d'aquí fan el que poden. És una imatge en què s'estan ofegant i intenten nedar de qualsevol manera, sense saber-ho.

Què destaca d'aquest recull?

El conte curt *Nosaltres les flors* serveix per donar sentit a tot, per donar sentit a aquests rams amagats per les carreteres. A vegades penso que el lloc on es mor algú també és el lloc on està vivint i per això aquests rams a les carreteres.